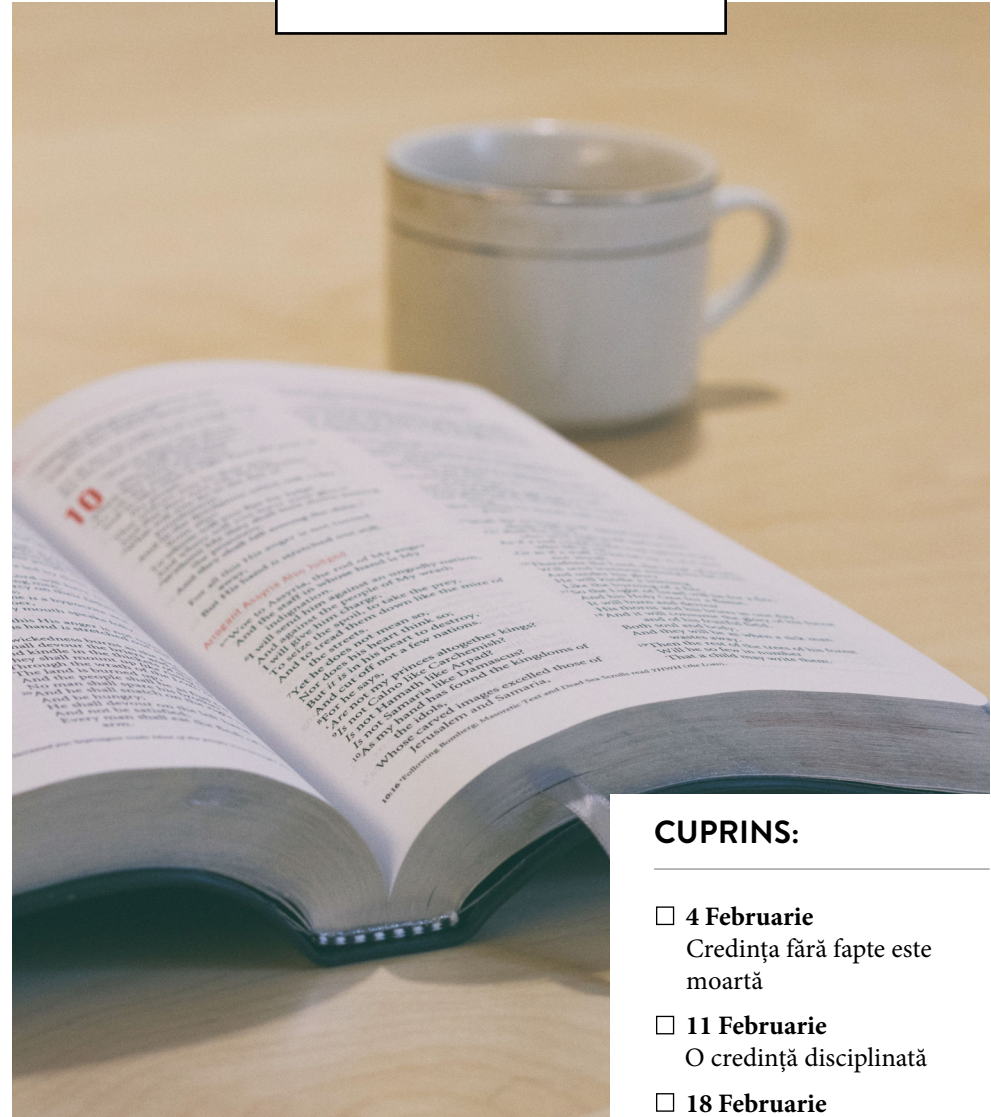

ȘCOALA DUMINICALĂ

FEBRUARIE 2018

CUPRINS:

- 4 Februarie**
Credința fără fapte este moartă
- 11 Februarie**
O credință disciplinată
- 18 Februarie**
Ucenici credincioși
- 25 Februarie**
Lupta cea bună a credinței

Nume _____

CREDINȚA FĂRĂ FAPTE ESTE MOARTĂ

SCOPUL: Să înțelegem relația dintre credință și fapte. Să explicăm de ce ascultarea este o componentă esențială a vieții de credință. Să identificăm un domeniu al vieții noastre în care acțiunile noastre nu demonstrează credința noastră și să facem un plan de schimbare.

TEXTUL LECȚIEI

Iacov 2:14-26

VERSETUL DE AUR

Iacov 2:17

“Dar va zice cineva: „Tu ai credința, și eu am faptele.” Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.”

— Iacov 2:17

CONTEXTUL LECȚIEI

n cuprinsul Noului Testament întâlnim trei persoane care au purtat

acest nume: (1) Iacov, fiul lui Zebedei și fratele lui Ioan, care a fost din numărul celor 12 apostoli și care a devenit primul apostol martir în anul 44 d.Cr. (despre el citim în Mat. 4:21; 10:2; 17:1, Luca 5:10; Fapte 12:1-2), (2) Iacov, fiul lui Alfeu, și

el unul dintre cei 12, dar despre el nu știm nici un fel de detalii (Mat. 10:3; Marcu 3:18; Luca 6:15; Fapte 1:13) și (3) Iacov, unul dintre cei patru frați mai mici ai Domnului Isus (Matei 13:55; Marcu 6:3). Acest Iacov a fost la început un obstacol în calea oamenilor către Isus (Matei 13:55), apoi a căutat să-L oprească pe Domnul din activitatea Lui (Matei 12:46-50). Acestea s-au întâmplat pentru că Iacov n-a crezut în dumnezeirea lui Isus (Ioan 7:5). După înviere, Domnul Isus i s-a arătat în mod special (1 Cor. 15:7) convingându-l pe deplin, alipindu-l de grupul celorlalți apostoli (Fapte 1:14) și rânduinu-l să fie promovată în fruntea Bisericii din Ierusalim, alături de Ioan și Petru (Fapte 12:17; 15:13-29; 21:17-18; Gal. 1:19; 2:9, 12; Iuda 1). Toate evidențele îl indică pe acest al treilea Iacov drept autor al epistolei.

În calitatea sa de presbiter al bisericii din Ierusalim, Iacov scrie această epistolă către: „cele doisprezece seminții care sunt împrăștiate” (Iacov 1:1). Expresia folosită identifică grupurile de evrei care trăiau în afara hotarelor Palestinei. Convertiții lui Petru din ziua de Rusalii fuseseră și ei „iudei, oameni cucernici din toate

neamurile care sunt sub cer” (Fapte 2:5). Fără nici o îndoială că acești noi creștini s-au înapoiat în ținuturile lor și au dus în comunitățile lor vestea despre lucrarea lui Isus Mesia. Iacov scrie pentru membrii Bisericii care se află în tranziția dinspre Iudaismul apostolilor spre universalitatea Evangheliei vestite de Pavel. A spune însă că accentul pe care-l pune Iacov pe importanța faptelor este o încercare de corectare a învățaturii lui Pavel înseamnă a face o mare greșală. La ora aceea, Pavel nu-și scrisese nici epistola către Romani și nici epistola către Galateni. Asupra evreilor convertiți la creștinism se dezlănțuise persecuția și prigoana. De aceea, Iacov își începe epistola îndemnându-i să reziste în „felurite încercări” (Iacov 1:2) și o termină sfătuindu-i să fie „îndelung răbdători”: „Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape” (Iacov 5:7,8)

Textul are cinci aspecte caracteristice:

1. nu există nici o referire la creștinii dintre neamuri sau la relația dintre creștinii evrei și creștinii proveniți dintre alte popoare, așa cum găsim în epistolele scrise la o dată mai

Cele două idei incluse în lecția aceasta, cea de „luptă” și cea de „credință” sugerează dificultatea trăirii unei vieți de credință, dar de asemenea sugerează necesitatea unei conștientizări depline a nevoii de luptă. Nu e ușor să trăiești prin credință, însă este necesar pentru a putea obține cununa vieții veșnice. În al doilea rând, credința la care Pavel îl îndeamnă pe Timotei este credința în Domnul Isus, adică credința în cuvântul lui, în promisiunile lui. Viața noastră zilnică trebuie să denote o încredere deplină în ceea ce Domnul Isus ne-a promis.

PREZENTAREA LECȚIEI

1. Pregătire de luptă (1 Timotei 6:11-16)

- Ce să urmărim (v. 11)
- Ce să nu uităm (v. 12)
- Pe cine să imităm (v. 13)

2. Cum să ne facem aliați (1 Timotei 6:17-19)

- Bogăția nestatornică (v. 17)
- Bogății eterne (v. 18, 19)

3. Cu ochii pe premiu (1 Timotei 6:20, 21)

- Să ne cunoaștem misiunea (v. 20)
- Să stăm pe cale (v. 21)

APLICAȚII PRACTICE

„Lupta cea bună a credinței” poate foarte ușor să devină o luptă împotriva lăcomiei și a egoismului. Ne încredem noi în lucrurile de pe acest pământ mai mult decât ne încredem în Dumnezeu? Luptăm lupta cea bună atunci când ne încredem pe deplin în Dumnezeu în toate aspectele vieților noastre.

25 FEBRUARIE 2018

LUPTA CEA BUNĂ A CREDINȚEI

SCOPUL: Să înțelegem lecția pe care o învățăm de la Dorca și care este legătura dintre suferință și credință în cazul prietenilor Dorcăi.

TEXTUL LECȚIEI

1 Timotei 6:11-21

VERSETUL DE AUR

1 Timotei 6:12

“Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut cea frumoasă mărturisire înaintea multor martori.” – 1 Timotei 6:12

CONTEXTUL LECȚIEI

Lucrarea din Efes n-a fost ușoară și Timotei era gata să-și părăsească postul și să meargă în altă parte, dar apostolul

Pavel îl îndeamnă (ii poruncește!) să rămână pe loc și să-și continue slujirea (1:3). Îndemnul lui Pavel are de-a face cu o înțelegere deplină a greutăților unei astfel de slujiri, dar în același timp cu dorința de a-l încuraja pe ucenicul său să ducă până la capăt chemarea lui Dumnezeu.

tîrzie,

2. în afară de faptul că este pomenit numele Domnului Isus, textul nu cuprinde practic nici o dezbatere sau dizertație teologică, ceea ce ne trimite iarăși la o dată timpurie, cînd creștinismul era considerat numai un fel de Iudaism mesianic,
3. aluziile la învățăturile lăsate de Domnul Isus sunt atât de sărace încât ne îndeamnă să credem că această epistolă a fost scrisă chiar înainte de publicarea Evangheliilor,
4. Iacov folosește termenul de „sinagogă” alături de acela de Biserică (Iacov 2:2; 5:14) ceea ce arată că evreii creștini erau organizați după tiparul simplu al rânduieilor așezămintelor de învățătură iudaice (Iacov 3:1; 5:14), și
5. Iacov nu amintește, în nici un fel, dezbaterile sau hotărârile luate la Consiliul de la Ierusalim (anul 49 d.Cr.)

PREZENTAREA LECȚIEI

1. **Religiozitate inutilă (Iacov 2:14-16)**

- O nevoie acută (v. 14, 15)
- Un sentiment fără conținut (v. 16)

2. **Vorbe goale (Iacov 2:17-19)**

- Dovada stă în fapte (v. 17,18)
- Teama dracilor (v. 19)

3. **Fapte de credincioșie (Iacov 2:20-26)**

- Primul studiu de caz: Avraam (v. 20-24)
- Al doilea studiu de caz: Rahav (v. 25, 26)

APLICAȚII PRACTICE

- Ceea ce facem, faptele, acțiunile noastre, nu pot fi separate de ceea ce credem. Iacov subliniază faptul acesta: credința trebuie să ducă la fapte.
- Cu toate că unii ar putea observa o contradicție dintre învățăturile apostolului Pavel și cele ale lui Iacov cu privire la fapte, trebuie să înțelegem că nu există o astfel de contradicție. Cei doi oameni ai lui Dumnezeu vorbesc despre fapte din două perspective diferite: Pavel încearcă să

schimbe convingerea celor care cred că ținerea obiceiurilor evreiești îi va duce la mântuire, pe când Iacov ne spune că faptele au rolul și locul lor foarte bine stabilit în viața credinciosului. Astfel perspectiva paulină cu privire la fapte se concentrează pe perioada dinainte de salvare, iar cea a lui Iacov, pe perioada de după salvare. Pe scurt: nu putem fi salvați prin fapte bune, însă faptele bune dovedesc cu prisosință faptul că salvarea prin credința în Isus Hristos a avut loc.

Fără îndoială că apostolul Petru a rămas în Iope „multe zile“, tocmai ca să-i întărească pe noii convertiți în credință, pentru că entuziasmul stârnit de o înviere nu este niciodată suficient. Credința trebuie maturizată prin cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu și prin umblarea sub călăuzirea Duhului.

Dumnezeu mai avea însă și un alt motiv pentru care a trebuit să rămână Petru în Iope. El pregătise pentru marele apostol o a treia ocazie în care să folosească „cheile“ pentru a deschide oamenilor poarta spre împărăția lui Dumnezeu. Este important că Petru a locuit în casa unui tăbăcar. Luca vrea să ne arate că Petru trecuse deja dincolo de limitările Legii care-l făceau pe un astfel de om „necurat“ înaintea lui Dumnezeu (vezi Lev. 11:35–40). Dumnezeu îl trecea pe Petru pas cu pas dincolo de legalismul iudeilor înspre libertatea harului Său minunat.

PREZENTAREA LECȚIEI

1. **O cerere imposibilă (Fapte 9:36-38)**
 - O grea pierdere (v. 36, 37)

- O cerere disperată (v. 38)

2. **Martori la ceva incredibil (Fapte 9:39-43)**

- În doliu (v. 39)
- Bucurie (v. 40, 41)

APLICAȚII PRACTICE

- Care este moștenirea Dorcăi? Dacă răspundeți „hainele pe care le făcea pentru văduve“, vă rugăm să mai încercați o dată. Moștenirea Dorcăi este faptul că a lăsat în urma ei oameni transformați de dragostea ei prin care a modelat dragostea lui Hristos în viața lor.
- Care este moștenirea pe care o lași tu în urma ta? Nu vorbim de bani, și de lucruri materiale. Moștenirea pe care o lăsăm noi are de-a face cu oamenii pe care-i influențăm pentru Hristos, oamenii care vor rămâne în urma noastră să lucreze pentru împărăția lui Dumnezeu după ce noi nu vom mai fi.
- Cum am putea să trăim în așa fel încât oamenii pe care-i influențăm să învețe să trăiască prin credință?

11 FEBRUARIE 2018

O CREDINȚĂ DISCIPLINATĂ

SCOPUL: Să identificăm metaforele despre vorbire utilizate de Iacov și să explicăm una sau mai multe dintre aceste metafore din perspectiva unei experiențe personale.

TEXTUL LECȚIEI

Iacov 3:1-12

VERSETUL DE AUR

Iacov 3:8

“dar limba niciun om n-o poate împlânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte.” — Iacov 3:8

CONTEXTUL LECȚIEI

Epistola lui Iacov este o carte prioritar practică în care este discutată credința adevărată. Versetele ei au ecouri care vin parcă din predica de pe munte și din cartea Proverbe, care sunt și ele eminent practice.

Credința adevărată se vede din felul în care facem față încercărilor (cap.1), din felul în care îi tratăm pe ceilalți oameni (cap. 2), din felul în care vorbim (cap. 3), din felul în care tratăm păcatul din viața noastră (cap. 4) și din felul în care ne rugăm (cap.5).

Ideile majore ale epistolei sunt următoarele: credința ne ajută

femeie a cărui nume era în ebraică „Tabita” și se traduce în românește prin „Căprioara, Gazela”, fusese o credincioasă harnică, iar munca ei îmbrăcase pe foarte mulți săraci din jur. Viața ei care adusesse bucurie în jur se curmase însă neașteptat și toată lumea era în șoc: Cum de o luase oare Dumnezeu pe o femeie care ear așa de folositoare celor din jur? Când au aflat că apostolul Petru era pe aproape, credincioșii din Iopa s-au pregătit pentru o minune. Au refuzat să o îngroape pe Tabita (obiceiul era ca să fie înmormântată în aceeași zi), i-au spălat trupul și au așezat-o la loc de cinste „în camera de sus”. Este clar că în Iope era deja o biserică bine încheată, iar Tabita făcea parte din ceata văduvelor (1 Tim. 5:9,10; Iacov 1:27).

Nu ni se spune că până atunci ucenicii Domnului ar fi înviat pe cineva, dar este evident că cei din Iope erau convinși de puterea Celui înviat din morți care lucra acum prin mâinile apostolilor Săi.

Întâmplarea trebuie citită în paralel cu pasajul care ne vorbește despre învierea ficei lui Iair (Marcu 5:34–43). Ucenicul face întocmai ce L-a văzut pe Învățătorul său făcând.

În ambele cazuri, cei ce boceau au fost scoși afară din cameră, iar cuvintele folosite pentru înviere au fost aceleași: „Talita Cumi” și acum „Tabita cumi!” Ca și Domnul Isus, Petru a luat femeia de mână, fără să-i pese că s-ar fi „întinat prin atingerea de un mort”:

„Petru a scos pe toată lumea afară, a îngenuncheat și s-a rugat; apoi, s-a întors spre trup și a zis: „Tabita, scoală-te!” Ea a deschis ochii și, când a văzut pe Petru, a stat în capul oaselor. El i-a dat mâna și a ridicat-o în sus. A chemat îndată pe sfinți și pe văduve și le-a pus-o înaintea vie” (Fapte 9:40-41).

Ca și în cazul vindecării lui Enea, învierea Tabitei a produs o impresie deosebită asupra celor din cetate. Petru n-a căutat slava sa, ci slava Celui ce l-a trimis în slujire. Rezultatul a fost că oamenii n-au crezut în Petru, ci în Cel care lucrase cu tărie prin el.

„Minunea aceasta a fost cunoscută în toată cetatea Iope și mulți au crezut în Domnul. Petru a rămas multe zile în Iope, la un tăbăcar numit Simon” (Fapte 9:42-43).

să biruim toate încercările vieții (capitolul 1), credința ne ajută să arătăm aceeași bunăvoință față de toți oamenii (capitolul 2), credința ne transformă și inima și felul nostru de vorbire (capitolul 3), credința ne învață să trăim cu evlavie în toate aspectele vieții (capitolul 4) și această credință ne face să așteptăm venirea Domnului Isus ca pe o rezolvare a tuturor suferințelor și necazurilor (capitolul 5).

În capitolul 1 al epistolei, Iacov tratează atitudinea creștină în timpul încercărilor.

PREZENTAREA LECȚIEI

1. **Scăpată de sub control (Iacov 3:1-5a)**
 - Problema calificării (v. 1,2)
 - Problema dimensiunilor relative (v. 3-5a)
2. **Rezultatul eșecului (Iacov 3:5b-8)**
 - Arde (v. 5b, 6)
 - Otrăvește (v. 7, 8)

3. **Lipsa consecvenței (Iacov 3:9-12)**
 - Observarea problemei (v. 9, 10)
 - Ilustrarea problemei (v. 11,12)

APLICAȚII PRACTICE

Lumea mediatică în care trăim, în care comunicațiile au loc instantaneu, este un mediu foarte periculos pentru cei ce nu-și pot stăpâni vorbirea. De multe ori trimitem un mesaj, sau un email fără să ne gândim la consecințe și fără să înțelegem problemele pe care le poate provoca. Să învățăm să ne controlăm exprimarea, limbajul, atitudinea pentru că scăparea acestora de sub control denotă o problemă mult mai adâncă, o problemă de inimă. Putem fi salvați prin fapte bune, însă faptele bune dovedesc cu prisosință faptul că salvarea prin credința în Isus Hristos a avut loc.

18 FEBRUARIE 2018

UCENICI CREDINCIOȘI

SCOPUL: Să înțelegem lecția pe care o învățăm de la Dorca și care este legătura dintre suferință și credință în cazul prietenilor Dorcâi.

TEXTUL LECȚIEI

Fapte 9:36-43

VERSETUL DE AUR

Fapte 9:40

“Petru a scos pe toată lumea afară, a îngenunchat și s-a rugat; apoi, s-a întors spre trup și a zis: „Tabita, scoală-te!” Ea a deschis ochii și, când a văzut pe Petru, a stat în capul oaselor.” – Fapte 9:40

CONTEXTUL LECȚIEI

Ilope este o cetate de coastă situată dincolo de Lida, cale de aproximativ 17 kilometri. Această cetate portuară numită astăzi Jaffa a rămas celebră pentru că de aici a încercat profetul Iona „să fugă departe de Fața Domnului“ (Ionah

1:1-3). Iona s-a dus la Iope ca să fugă de Neamuri, dar Petru s-a dus la Iope ca să-i caute pe cei dintre Neamuri! Pentru că Iona n-a ascultat de Domnul, Dumnezeu a trimis un vânt puternic care i-a înspăimântat pe marinari. Pentru că Petru a ascultat de Domnul, Dumnezeu a trimis „vântul Duhului“ care le-a adus oamenilor pace și bucurie. A apărut însă o problemă. Dorca, o